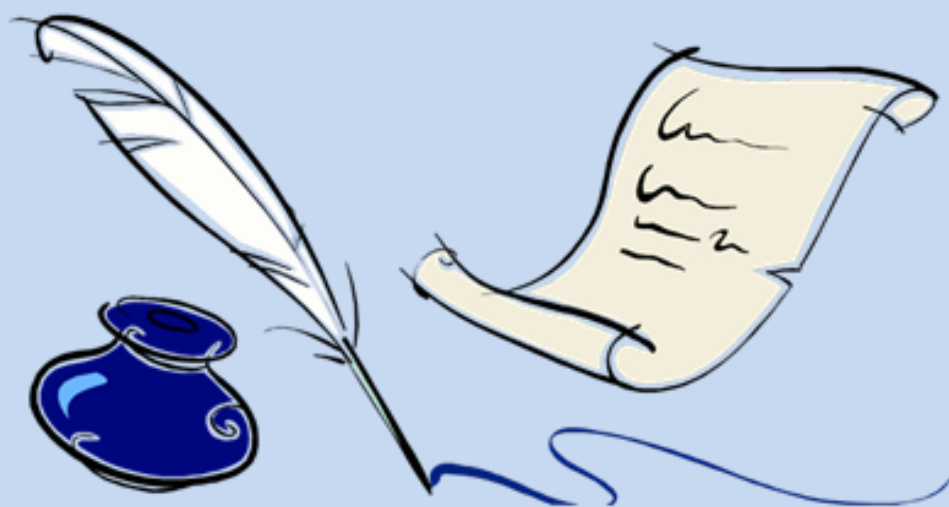

SLOVANOVINY

ŽÁKOVSKÉ PRÁCE ZE SLOVANU

Mgr. Kateřina Mládková

Sborník
výběrových literárních děl žáků
2013 - 2016

Obsah

Vítězná povídka

Hamala Šimon: Jak jsem si dělal řidičský průkaz

Poezie a próza v jednom kabátě

Stoklasová Amálie: O chamtivé slepici

Jiříčková Kristýna: Motýl a včela

Novotná Eliška: Hříbátko

Pochylý Martin: Malý velký dům

Stehlík Alexandr: O veverkách a lišce

Trvalová Viktorie: Pes

Horská Kristýna: Myš

Sochorová Barbora: Vysavač

Na zeleném trávníku

Hamala Tomáš: O míči, který už nebyl smutný

Trampota Patrik: Naše fotbalová třída

Sebereklama

Fekar Theo: Já sportovec

Zelená Barbora: Dlažební kostka

Pohledy z okna

Potočná Natálie: Pohlazení

Pluhař David: Sen

Gromesová Olga: Básníkův den

Kolaříková Adéla: Vánoční

Janečková Šárka: Variace na roční období

Gromesová Olga: Vysvědčení

Kamínek pro štěstí

Jak jsem si dělal řidičský průkaz

Hamala Šimon

V životě dospívajícího chlapce je hodně věcí, které z něj dělají muže. První rande, první mejdan, první kocovina, první cigareta, potajmu vykouřená o přestávce na záchodě a řidičský průkaz. Řidičský průkaz jsem si dělal u autoškoly ESO. Testy, které jsem před první jízdou musel udělat, jsem zvládnul na pátý pokus. Instruktor nevypadal, že by se na jízdu se mnou těšil. Vzadu na sedadle měl totiž ceduli: „Zachraňte mě někdo! Auto řídí osel!“ „Chuligáni, darebáci, ještě někoho zabijete“, křičela na nás stará paní. Instruktor vystoupil z auta a jemně paní upozornil, že jsem ještě ani nenastartoval motor. Já jsem byl se svou jízdou spokojen, i když instruktor tvrdil pravý opak. Ale já bych to tak černě neviděl. Levé přední světlo se dá dokoupit a zelená kapota se dá sehnat za tmy na vrakovišti. Také říkal, že nad tím, že jsem přejel pár lidem na přechodech nohu, je schopen přimhouřit oko, ale že jsem přejel nohu i jemu, tak to překousnout prý nezvládne. Druhý den jsem opět měl průšvih. Vyjel jsem totiž dřív, než instruktor sedl do auta. Zjistil jsem to, až když jsem narazil do sloupu. A navíc mi bylo divné, že za jízdy neslyším vyděšené funění. Když přiběhl rudý instruktor, seřval mě a řekl, že pro dnešek mám konec. Třetí den jsme vyjeli na okresky. V jedné obci, která byla ve svahu, musel instruktor na malou a já zapomněl zatáhnout ruční brzdu a sjel jsem do obce.

Instruktor přiběhl, seřval mě tak, až si vyřval hlasivky. Nevím, proč řval, auto jsem pěkně zaparkoval do autobusové čekárny. Pravda je, že bylo poledne a čekárna byla plná lidí. Ale to byste nevěřili, co ty Fabie na rozdíl od lidského těla vydrží. Nikomu v čekárně se zaplat' pánbů, nic nestalo. Akorát jedna babička omdlela. Přivolání lékaři se jí snažili obživit tím, že nad ní mávali rukama a používali zaklínadlo: „Vstávej, babičko, venku svítí sluníčko“. Když se instruktorovi vrátil hlas, sednul do auta a chtěl mi na oplátku přejet nohu. Ale netrefil se a omylem přejel stařenku, která stále ležela na chodníku. Třetí den jsem zase přišel, ale to už mi instruktor řekl, že takovému oslovi řidičský průkaz nikdy nevydá. Nu co, nezbyvá mi nic jiného, než jezdit pořád do práce na tříkolce.

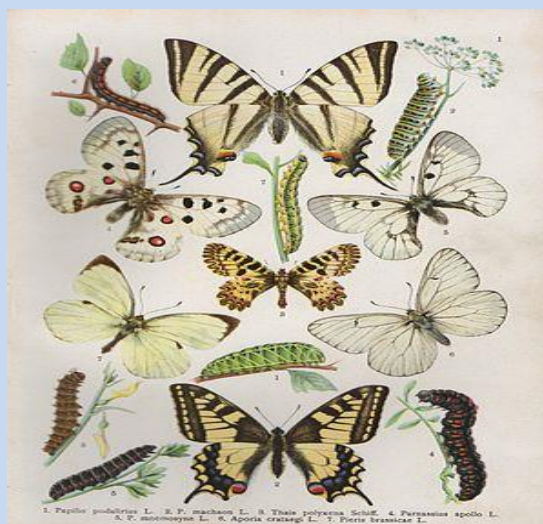

Poezie a próza v jednom kabátě

O chamtivé slepici Stoklasová Amálie

Slepice si v hejnu žila, dobře jedla, dobře pila. Vše co našly kamarádky, ráda brala, vše pro sebe, nic nedala ale zpátky. Utíkala vždy rychle jako blesk, aby měla zrníček aspoň šest. Sama se o potravu ale dělit nechtěla, chamtivá a lakomá slepice to byla. Jednou vidí, jak na chodníku u cesty leží žížala, byla dlouhá, zkroucená a vůbec se nehýbala, rychle se rozhlédla, jestli ji nikdo nevidí. A už se dala do zobání. Zob, zob, zobala slepice, jako by nejedla asi tři měsíce, žaludek začal naříkat, byl to totiž smotaný drát. Když to slepice spatřily, rychle na pomoc běžely, zázračnou modrou tekutinu jí nosily, aby ubohou slípku uzdravily. „Děkuji vám velice,“ řekla uzdravená slepice, „za svůj čin se velmi stydím, ráda vás tu všechny vidím.“ Slepice se poučila, lakomá už pak nebyla.

Ponaučení: Chamtivost se nevyplácí, být chamtivý význam ztrácí.

Motýl a včela Jiříčková Kristýna

Bylo krásné letní odpoledne a na rozkvetlé louce poletovali motýli a včely. Jeden krásný barevný motýl řekl včelce: „Motýli jsou hezčí a barevnější a lidi je mají raději.“ Včela z toho byla smutná. Její kamarádka poletovala kolem a slyšela to také. Odvedla smutnou včelku a řekla jí, že se poradí, jak se mu pomstít. Po dlouhých minutách přemýšlení řekla jedna včelka: „Proč bychom měly vymýšlet pomstu, když víme, že jsme užitečnější. Dáváme přece lidem včelí med.“ V tu chvíli se na louce objevil člověk. Krásného motýla chytil do síťky. Včelka, které se motýl chlubil, to viděla a začala kolem něho létat. Člověk se lekl, začal mávat rukama a síťku upustil. Motýl byl volný a moc šťastný. Poděkoval včelce, že ho zachránila.

Ponaučení: Pýcha předchází pád. Jenom skutky mluví za tebe, netřeba se chlubit.

Hříbátko Novotná Eliška

Byl jednou jeden statek, na kterém bylo mnoho zvířátek. Žilo tam i hříbátko, které si chtělo se všemi hrát, a tak běželo do stodoly za koťátky. Hříbátko se ptá: „Koťátka, budete si se mnou hrát?“ A koťátka na to: „Ne, jsi moc velké a divoké, my si s tebou hrát nebudeme.“ A tak to šlo hříbátko zkusit za králíčky. „Králícci, budete si se mnou hrát?“ Králícci říkají: „Ne, moc dupeš kopýtky jako slon a mohl bys nás zašlápnout.“ Zklamané hříbátko utíkalo tedy ještě za kuřátky. Kuřátka odpověděla: „Píp, píp, nás už je hodně, s námi si hrát nemůžeš.“ Hříbě bylo moc smutné a chtělo odejít ze statku, ale jeho maminka ho naučila tahat vozík a najednou.... Ostatní zvířátka ze statku se chtěla vozit. Všichni se s hříbátkem chtěli kamarádit. A od té doby nikomu na statku nevadilo, že je hříbátko velké.

Ponaučení: Nikdy nikoho neodmítej. Nevíš, kdy sám budeš potřebovat kamarády.

Malý velký dům Pochylý Martin

Byli, nebyli dva lidé. Vsadili se, kdo postaví lepší dům. Jeden z nich byl moudrý jako sova, ale ten druhý byl netrpělivý. Pustili se do stavby. Domy rostly jako houby po dešti. Za rok už bylo hotovo. Jeden dům byl velký, ale nestabilní, druhý byl malý a pevný. Pak přišla bouře. Velký dům se zřítíl. „Pojď se schovat před deštěm!“ křičel moudrý člověk. Věděl, že stavěl a vše vyměřoval přesně a pečlivě. Po bouři zbyly z velkého domu jen trosky, malý vydržel a stojí tam dodnes.

Ponaučení: Dvakrát měř, jednou řež.

O veverkách a lišce **Stehlík Alexandr**

Podzimní les hrál všemi barvami. Listy stromů ve slunečním světle zářily mnoha odstíny oranžové a žluté. Blížící se listopad poslal mnoho z nich k zemi a po pestrobarevném koberci mezi stromy skotačily dvě veverky. Zásoby oříšků a semínek na dlouhou zimu měly nastrádané, a tak byla spousta času na radovánky v suchém listí. I přišla k nim liška a povídá: „Veverky, za kopcem u potoka je velký ořech a jeho plody nikdo neposbírá.“ Veverky chvíli přemýšlely, poté se rozběhly tím směrem. Mazaná liška se zaradovala, jak se jí podařilo veverky přelstít a z komůrky jim odnesla hromádku oříšků. Její radost však neměla dlouhého trvání. Oříšky měly tvrdou skořápku. Na lupu si liška nepochutnala. A navíc si zuby vylámala. Veverky si po cestě nasbíraly spoustu dalších dobrot. Komůrka byla zase plná a na zimu nachystaná.

Ponaučení: Neber, co ti nepatří. Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

Pes
Trvalová Viktorie

**Byl jeden pes,
ten do komory vlez.
Byl tak hrozně hladový,
pak spatřil koláč makový.
Ten pes byl na sladký,
nejraději měl oplatky.
Pak tam přišel kuchař z hradu
a vyvedl psa na zahradu.
Dal mu vodu, kousek chleba,
tomu je prý pejskům třeba.
Už neměl hlad nikdy víc,
nemusel krást vůbec nic.**

Myš
Horská Kristýna

**Tančila myška, tančila,
až se jí hlava točila.
Sedla si, zdřímla si,
ale jen málo.
Poslyšte, co se jí zdálo.
Jak kočka hřbet protahuje
a sluníčko krásně svítí,
jak vrabeček poskakuje
a všude je plno kvítí
a všude je plno krásy,
větrík s vlásky pohrává si.
A najednou něco zapraskalo
a tu myšku probudilo.**

**Vysavač
Sochorová Barbora**

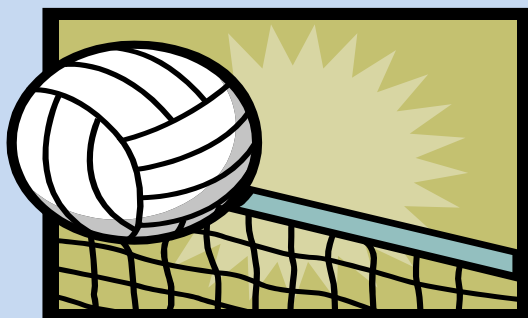
**Když do zdířky nožky strčím,
hrčím, vrčím, skučím, fučím.
Až se všichni třesou strachem.
Čím se živím – přece prachem.**

**Beru sílu z elektřiny,
nebojím se žádné špíny.
Věrně a rád sloužím vám.
Co kdo ztratí – posbírám.
Po kobercích zvolna jedu,
očistím je prachem šedé.
Co kde najdu, do mě vletí.
Už mám břicho plné smetí.
Po čem často jezdívám, rozvaluje se.
Ať je horko nebo sněží,
nikam nejde,
doma leží.**

O míči, který už nebyl smutný Hamala Tomáš

Jednoho dne, v továrně, kde se vyráběly sportovní potřeby, byl ušitý fotbalový míč. Dostal se do obchodu specializovaného na fotbal a těšil se na chvíli, až si ho vyhlédne nějaký malý fotbalista. Do obchodu chodilo opravdu mnoho lidí i s malými dětmi, ale protože byl míč opravdu jedinečný, tak byl i hodně drahý. Bylo mu líto, že šly na odbyt levnější a méně kvalitní míče a on zůstal v obchodě. Začal být hodně smutný. Před Vánocemi, kdy každý nakupuje dárky pro své blízké, přišla do obchodu babička s malým chlapcem. Tomu se míč okamžitě zalíbil a prosil babičku, aby mu ho koupila. Míč se už těšil, že se konečně dočká toho, že si s ním bude někdo hrát. Bohužel míč slyšel, jak babička vysvětluje chlapci, že nemá tolik peněz, aby mu míč koupila. Když odešli z obchodu, bylo mu do pláče. Blížila se zavírací doba, když babička znovu sama přišla do obchodu. Vrátila se pro míč, který se jejímu vnukovi tolik líbil. Míči bylo do zpěvu, jak ho babička nesla v krabici domů. A co teprve potom, když ho balila jako vánoční dárek. Konečně se dočká, bude překvapením pro malého chlapce a konečně si s ním bude někdo hrát.

**Naše fotbalová třída
Trampota Patrik**

**Naše třída, sportovci,
tady chodit vždycky chci.
Ve škole se učíme,
raději však cvičíme.**

**Hrajem hokej, běháme,
porazit se nedáme.
Fotbal milujem nejvíc,
turnaj máme každý měsíc.**

**Na tréninku makáme,
nikdy se neflákáme.
Kopačky a dresy
máme jako Messi.
Na zeleném trávníku
nestrpíme paniku.
Chceme pěkně fotbal hrát
a soupeřům góly dát.**

Sebereklama

**Já sportovec
Fekar Theo**

Bez smyslu život nežiju, raději si ho užiju. Je to lepší než ho promrhat a ve stáří potom bédovat. Je lepší hezký život mít a člověkem šťastným potom být. Jsem moc rád, že jsem se nenarodil v Iránu, že nemusím pracovat hned brzy po ránu. Jsem rád za to, jaký život mám, a proto se na cestu dobrou dám! Život je jako velký chrám a já se ho nikdy dobrovolně nevzdám!

**Dlažební kostka
Zelená Barbora**

**Bývala jsem pevná skála,
než mě ruka otesala.
Dostala jsem přesný tvar
krychle, kostka, 12 hran.
V jednotě je naše síla
vpravo vlevo žádná díra.
Jsem teď přechod pro chodce
a těším se na Vánoce.
Co si nejspíš budu přát?
Vrátit se jednou tam,
kde vítr bude vát
a chodec se horolezcem musí stát.**

Pohledy z okna

**Pohlazení
Potočná Natálie**

Jednou z nejlepších věcí v zimě je pro mě ranní pohled z okna. Není přece nic těžkého na tom rozlepit oči, odzívnout si a zahledět se na tu nádheru venku. Když vidíte bílou krajinu, zmrzlé ptáky na větvích, stromy v teplém sněhovém kabátě a děti, které samou radostí vstaly o dvě hodiny dříve jen proto, aby si ten krásný zimní čas užily co nejdéle, vaše nálada, vaše nálada se okamžitě vylepší.

Když se zadívám z okna na ten zmrzlý svět tam venku, tak jsem velice ráda, že mám přes nohy teplou peřinu. Když se můžu zahřát teplým čajem a jen se zasnít.

V létě výhled z okna ven také stojí za to. Oslepen barvami okvětních lístků květin a omámen všemi vůněmi, co se linou zvenčí, padám do mdlob. Mám chuť vyskočit na nohy a utíkat hrát si s ostatními, i když mám třeba jednu z nudných domácích povinností.

Pro některé děti, které nejsou schopny samostatného pohybu, je pohled z okna jako pohádka v televizi. Můj kamarád Adam, který je od narození na invalidním vozíku vždycky říká: „Pohled z okna v každém ročním období je pohlazení duše.“

Sen
David Pluhař

Když se podívám z mého okna, mám výhled na ulici. Jsou rozzářené pouliční lampy. Vidím, jak se probouzejí sousedé. Na trávě se třpytí jinovatka.

Studenti jdou na autobusovou zastávku. Když se podívám z mého okna, vidím mnoho příběhů a mnoho nálad. V tu chvíli jsem rád za to, co mám, přátele, rodinu, domov.

Vidím, jak lidé pospíchají do práce a děti do školy. A potom si uvědomím, že jsem zaspal, rychle se sbalím a jdu na autobus.

Básníkův den
Gromesová Olga

Byl krásný sobotní den. Probudila jsem se brzy zrána, otevřela okno a vyhlédla z něj. Přivřela jsem oči před sluncem, které svítilo nad jezerem. Zářivé slunce se na mě usmívalo, zdravilo mě a volalo do nového dne. Tyrkysové jezero plné ryb, rozprostírající se pod sluncem, se leklo a otevřelo se. Kdybyste se podívali pořádně, mohli byste si všimnout malého hotýlku u lesní cesty vedoucí k jezeru. V pozadí výhledu se tyčily hory. Nespočetné množství vrcholů, prosící o dobytí. Na řadě z nich byly bílé ledové koberečky sněhu. Nad vrcholky svítilo sluníčko. U otevřeného okna mě ovanul najednou studený prosincový vítr. Než jsem se nadála, začal padat bělounký sníh. Otevřela jsem oči a pomyslela si: „Tenhle den začal báječně.“

Vánoční Kolaříková Adéla

Dnes je první adventní neděle. Jen co jsem vstala a rozlepila oči, už jsem běžela k oknu v mém pokoji. Nadšeně jsem očekávala sních, ale nikde ani vločka. Upoutala mě malá sýkorka, krčící se v koruně stromu. Vrabčáci létali okolo nízkého keře nad ovadlou trávou. Listí bylo všude. Postarší paní z protějšího domu venčila svého pejska, který si běh mezi spadlými listy užíval. Jiná dívka listí zametala a hubovala pejska, který jí její práci ničil. Pán leštil své auto a odjel jím se svým synem na výlet. Odběhla jsem do kuchyně a vrátila se s hrstí semínek pro ptáčky. V zimě bychom jim měli pomáhat, dělá jim to radost a oni zase na jaře dělají radost nám svým zpěvem.

.....a jak to bylo dál

Byl to krásný den a začal už v šest hodin ráno. Můj adventní perníček ukazoval číslo 24 a moje nadšení a adrenalin vystoupily na nejvyšší příčku. Ale jak to tak bývá, den měl k večeru dost daleko a já se začínala nudit. Nebylo moc co dělat. Oběd nebyl kvůli zlatému prasátku, které stejně nepřišlo. Přemýšlela jsem, co asi dostanu. Pak napsala kamarádka, která mé utrpení o něco zkrátila. Rodiče nás vytáhli ven na naši tradiční vycházku na hřbitov a po městě. Doma nás čekalo překvapení. Přijela babička! Chtěla nám popřát veselé Vánoce, ale já a můj bratr jsme byli neoblomní a babička s námi zůstala až do pozdního večera. Začalo se stmívat. V obývací místnosti plápolaly plameny svíček na slavnostním stole. Strom čekající na Ježíškův příchod se třpytil v rohu. Okolo šesté hodiny večer zasedla rodina ke stolu. Večeře byla skvělá a my jsme ji dojedli co nejrychleji. Ježíšek nezklamal. Dárky byl zasypán celý obývací pokoj. Všichni si tu vzpomínku na krásný Štědrý den rádi uchovají v paměti.

**Variace na roční období
Janečková Šárka**

**Na jaře rozkvět, sluníčko hřeje,
alergik trpí, zdravý se směje.
Jeden den teplo, druhý den zima,
kdo tohle nezvládne, skolí ho rýma.**

**V létě zas pařák, chcem něco zažít,
pojd'me se na pláž společně smažit.
Dlouho si spíme, prázdniny v provozu,
věčně se ládujem zmrzlinou z dovozu.**

**Pak přijde podzim, školáků můra,
všechny nás čeká učení fůra.
Pořád jen leje, hrabeme listí,
každý si od bláta tenisky čistí.**

**Klepeme kosu, zima je tady,
na teplé ponožky stojí se řady.
Z kopců a svahů nese se smích,
máme rádi běloučkový sníh.**

Vysvědčení Gromesová Olga

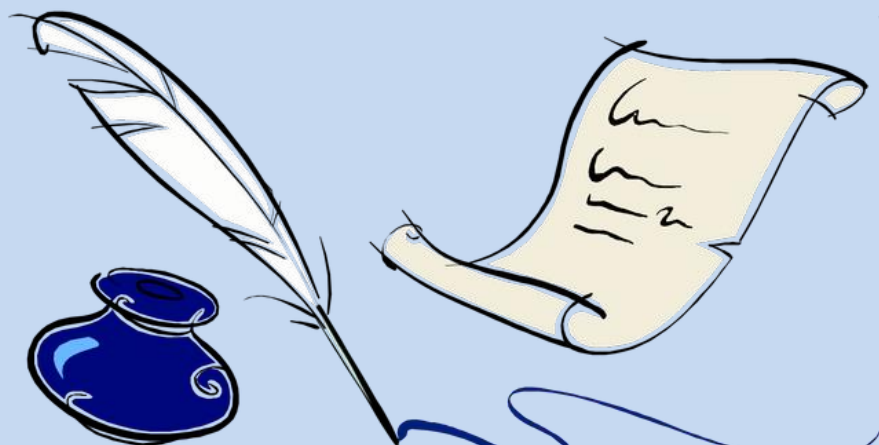
Každým dnem mám čím dál víc a víc sevřený žaludek. Nejím, nespím a na zábavu nemám ani pomyšlení. Bojím se vysvědčení. Moje maminka plakává, když přinesu špatnou známku a tatínek se na mě zlobí a nadává. Nastal ten osudný den. Ráno se probudím a snažím si způsobit teplotu a vymyslet si škrábání v krku, ale maminka to prokoukla a do školy jsem šla stejně. Celé odpoledne mi připadalo jako mučení, strašně moc jsem se bála, jak budou reagovat na vysvědčení rodiče. Šouravým krokem jsem šla domů a přemítala, co vymyslím, aby se tatínek nezlobil a maminka neplakala. Otevřela jsem domovní dveře a za dveřmi čekali rodiče. Okamžitě se mě ptali na vysvědčení. Se skloněnou hlavou a slzami v očích jsem jim řekla, že jsem dostala trojku ze zeměpisu a matematiky. Maminka mě pohládila po hlavě a řekla mi, že jsem šikovná. Nechápala jsem. Prý mě viděla, jak se pokaždé pilně učím do všech předmětů a nikdy jsem nedala přednost zábavě před školou. Opravdu jsem se snažila. To bylo pro rodiče nejpodstatnější. Byla jsem šťastná, že se na mě nezlobí a nejsou smutní. Dokonce jsme šli společně do cukrárny.

Kamínek pro štěstí

Gromesová Olga

Dnes jsem přišla domů se slzami v očích. Bylo mi smutno. Pohádala jsem se svou nejlepší kamarádkou. Doufala jsem, že bude doma někdo, komu bych se mohla svěřit, ale doma nikdo nebyl. Vyběhla jsem po schodech nahoru do pokoje a rozplakala se naplno. Najednou jsem uslyšela odemykání a otvírání dveří. Uvědomila jsem si, že má přijít babička. Vyšla za mnou do pokoje. Ptala se mě, co se stalo. Všechno jsem jí vylíčila. Snažila se mě přesvědčit, abych se s kamarádkou udobřila. Přátelství je krásné štěstí. Babička vytáhla z kapsy kamínek. Řekla mi, že je kouzelný a že přináší štěstí. Dostala jej od své babičky a ona zase od své. Vzala jsem si kamínek a věřila, že mi přinese štěstí. Do školy jsem šla ráno s dobrým pocitem. A dobrý pocit se odrazil na výsledku. Dostala jsem jedničku ze zkoušení ze středověké literatury. Udobřila jsem se s kamarádkou. Rozesmátá a veselá jsem dorazila domů. Babička už na mě čekala a poznala, že vše dobře dopadlo. Sedla jsem si jí na klín a pověděla své zážitky. Překvapilo mě, že babička chtěla kamínek vrátit. Pomalu jsem ho vytáhla z kapsy. A babička mě překvapila ještě více. Kamínek vůbec nebyl kouzelný. Našla ho na zahrádce, moc se jí líbil, a tak si ho strčila do kapsy. Mně chtěla pomoci a použila malou milosrdnou lež. A já měla celý den štěstí jen díky tomu, že jsem věřila v sílu kamínku. Díky babičce jsem zjistila, že když budu v něco věřit, určitě se to splní. A člověk by měl věřit v sám sebe.

žakovské práce 2013 – 2016

ZŠ Slovan Kroměříž

Zeyerova 3354

6. 6. 2016

Zpracovala: Mgr. Kateřina Mládková

Knihařství: Růže Kroměříž, Růžena Rozsypálková